

управління, відділи чи виконавчий комітет. Установлене співвідношення централізації і децентралізації визначає характер і тип структури органу місцевого самоврядування як організації.

Будь-яка установа, організація постійно знаходиться у стані вибору між централізацією і децентралізацією, в процесі подолання суперечностей у їх взаєминах. Більш того, ці взаємини незмінно конфліктні, а рівноважні відносини, за визначенням, – явище тимчасове. Установи змушені постійно модифікувати свої структури, переходячи за обставинами від централізації до децентралізації, і навпаки, прагнучи забезпечити їх єднання та баланс. Тому, при цьому необхідний перерозподіл повноважень і відповідальності всередині системи управління та коригування її організаційної структури. Структура органу місцевого самоврядування розробляється для створення певної системи посадових обов'язків, які виконуються депутатами чи посадовими особами для спільної діяльності в досягненні цілей ефективного територіального розвитку.

Використані джерела

1. Борденюк В. Деякі проблеми становлення і розвитку місцевого самоврядування у містах з районним поділом// Право України.-2001.-№2.- С.53-57.
2. Закон України про місцеве самоврядування в Україні // Відом. Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170.
3. Закон України про службу в органах місцевого самоврядування // Відом. Верховної Ради України. – 2001. – № 33. – Ст. 175.
4. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р.//Відом.Верхов.Ради України. – 1996.- №30. – С.14.
5. Марущак В. Державне управління: планування і ринок. – К.:Вид-тво УАДУ, 1998.- 168с.

Чернецька Наталія

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник : д.е.н., професор кафедри менеджменту,
публічного управління та адміністрування Мельник А.Ф.)

МЕХАНІЗМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНО – ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ РОБОТИ В ОРГАНІ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ОБ'ЄДНАНОЇ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ

Розбудова соціальної, правової, демократичної держави в умовах децентралізації в Україні зумовлює відповідні процеси розбудови інституту місцевого самоврядування, первинним суб'єктом якого виступає територіальна громада. Проте, не зважаючи на здійснені кроки є чинники, які обмежують розвиток територіальних громад як первинних суб'єктів системи місцевого

самоврядування, зокрема, недосконалість законодавчого закріплення базових термінів, а саме відсутність взаємоузгоджених підходів до визначення таких понять, як «місцеве самоврядування» та «територіальна громада», наявність різноманітних думок стосовно визначення місця і ролі держави у розвитку системи місцевого самоврядування, завдань державної політики щодо розвитку територіальних громад а в прикладному аспекті – незадовільне впорядкування організаційно- функціональної роботи в органах місцевого самоврядування.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю аналізу чинної практики роботи органів місцевого самоврядування ОМС територіальних громад, удосконалення конкретних механізмів регулювання існуючих проблем, що в умовах децентралізації надасть громадам можливостей отримати більше прав щодо забезпечення соціально-економічного розвитку територій, підвищити ефективність надання населенню публічних послуг, забезпечити конкурентоспроможність та економічну безпеку життєдіяльності об'єднаних територіальних громад.

Територіальну громаду можна визначити як первинний суб'єкт місцевого самоврядування, основний носій його функцій і повноважень; жителі, об'єднані постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, що мають єдиний адміністративний центр [1].

Підвищення ефективності управління державою може відбуватись через адекватний розподіл повноважень між органами державної влади та місцевого самоврядування щодо здійснення їхніх публічних і господарських функцій на відповідних територіях. Обсяг функцій територіальної громади збігається з обсягом функцій системи місцевого самоврядування.

Організація функціональної роботи охоплює три складові: 1) побудова організаційної структури управління; 2) організація робіт в ОМС: планування; прогнозування; контроль; документування; регламентування, тобто алгоритмів робіт; 3) виконання функцій: а) зовнішніх: політичних; адміністративних; соціальних; економічно – ресурсних; комунально – побутових; виробничо-господарських; екологічних; просторового розвитку; б) внутрішніх: регламентування діяльності структурних підрозділів; планування робіт; організація проведення нарад, сесій, засідань виконавчого комітету; контроль за прийнятими рішеннями; підготовка проектів документів; підготовка відповідей на запити тощо.

Емпіричний аналіз роботи органів місцевого самоврядування (зокрема Підволочиської селищної ради) показав: а) незавершеність формування і недосконалість організаційної структури управління; б) серед зовнішніх функцій – відсутність практики функціональної діяльності в частині

проведення: маркетингових досліджень території; фрагментарний характер моніторингу розвитку окремих сфер життєдіяльності; в) серед внутрішніх функцій – недостатність практики моніторингу і аудиту регіональних програм, що реалізуються на території ОТГ.

Рівень організаційно-функціональної роботи в органах місцевого самоврядування, в першу чергу залежить від впорядкованості і функціональної здатності організаційної структури забезпечити керованість ОТГ як об'єкта публічного управління. Аналіз, проведений в ОТГ Тернопільської області, засвідчує, що організаційна структура управління ОМС є подібною і залежить від можливостей і фінансової потужності ОТГ.

Багато в чому успішний розвиток територіальних громад знаходиться під впливом якісних чинників, і хоча ці чинники є в певному сенсі суб'єктивними, це зовсім не означає, що вони не можуть бути вимірними. Якісні чинники включають у себе основні відносини у громаді, те, як громадяни ставляться до себе і до своєї громади та як ці відносини і ставлення інтерпретуються в різні вираження. Вони, як і оцінка функціональної діяльності, можуть бути виявлені в процесі соціологічних опитувань. Анкетне опитування, проведене в дослідженій ОТГ, показало, що доцільним є покращення таких функцій: надання адміністративних послуг, комунально- побутових функцій та функцій з надання соціальних послуг. Варто започаткувати функції корпоратизації управління, сучасні інструменти управління активами територіальної громади.

Основними напрямками удосконалення форм та методів роботи органу місцевого самоврядування в ОТГ надалі повинні бути:

1) розвиток електронного самоврядування (е-самоврядування) як нової його форми в епоху інформатизації, коли участь у місцевому самоврядуванні здійснюється через електронні засоби. В Україні створені правові основи для розвитку електронної демократії та електронного самоврядування, однак стримуючим чинником є недосконала інформаційна інфраструктура органів місцевого самоврядування;

2) запровадження системи електронного документообігу (СЕД) шляхом: розроблення єдиного порядку документування управлінської інформації та роботи з документами незалежно від форми їх створення; розроблення номенклатури справ установи; використання системи електронного документообігу, ведення та актуалізації електронних довідників; дотримання вимог до підготовки електронних та паперових документів та організації роботи з ними; організації нагляду за станом збереження документаційного фонду установи в електронній формі та користування ним; інформаційної взаємодії з органами виконавчої влади та іншими державними установами через систему взаємодії; ініціювання та проведення підвищення кваліфікації

працівників органів місцевого самоврядування з питань діловодства [2] .

Удосконалення нормативно-правового забезпечення розвитку територіальних громад в Україні має бути продовжено за п'ятьма напрямками: 1) створення міцної законодавчої основи для децентралізації влади в Україні на базі Основного Закону України шляхом внесення змін до Конституції України щодо децентралізації; 2) створення нового покоління законодавства з питань здійснення місцевого самоврядування територіальними громадами в Україні. Очевидно, що сучасна державна політика розвитку територіальних громад потребує суттєвого оновлення Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (шляхом прийняття його в новій редакції), а також прийняття Закону України «Про територіальні громади в Україні»; 3) створення законодавчої основи для забезпечення чіткого розподілу повноважень між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування; 4) створення законодавчої основи для вирішення питань територіального устрою шляхом прийняття Закону України «Про територіальний устрій»; 5) удосконалення виборчого законодавства. Це створить належну інституційну основу для організаційно-функціональної діяльності ОМС.

Використані джерела

1. Про місцеве самоврядування в Україні. Закон України 21.05.1997р. № 280/97 : URL <http://zakon.rada.gov.ua/>
2. Деякі питання документування управлінської діяльності. Постанова Кабінету Міністрів України від 17.01.2018 р. № 55: URL <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/55-2018-%D0%BF/page>

Чесанов Сергій

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник, д.н. держ.упр., доц. Толуб'як В.С.)

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ЗАКЛАДУ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Значні перетворення в сфері охорони здоров'я, насамперед набуття автономності закладами в адміністративній діяльності, можливість залучення коштів з різних джерел тощо, зумовлюють необхідність повного та оптимального використання кадрового потенціалу медичних закладах. Завдяки умінню управлінців його можна перетворити на конкурентну перевагу організації і досягнути поставлених цілей на ринку [2].

Працівники в сфері управління в закладах охорони здоров'я натрапляють на чималу кількість проблем в процесі виконання стратегій закладів стосовно досягнення головних цілей організаційного характеру. Здійснення планів